

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

Τὸ δρᾶμα, τὸ δποῖον μέλλω νὰ διηγηθῶ
Τύμιν ἐνταῦθα ἔλασε χώραν κατὰ μῆ-
να Μάιον ἐνδὲ τῶν παρελθόντων ἐτῶν,
τὸ δποῖον δὲν ὅριζω ἀκριβέστερον, ἵνα
μὴ ἐσαι τὸν μνήμην αὐτοῦ κηλιδώσω.
Ωφείλω ἐν τούτοις νὰ εἰπω, δτι οὐδὲν
προεδίλου τὰ φρικώδη γεγονότα, τὰ δποῖα
ἔμελλον νὰ ἔξελυχθῶσιν ἐν τῇ δῆδη Κονα-
πάρτου: Ἡτο ἡ ἐννάτη τῆς πρωίας ὥρα,
δούρανδος ἦτο αἰθριος, ἢ δῆδης καθαρά,
τὸ καναρίνιον μελομανοῦς θυρωροῦ ἐκε-
λάδει ἑδέως, οὶ δε μαθηταὶ τῆς ζωγραφι-
κῆς μετέβαινον, ἡσύχως καὶ βραδέως, εἰς
τὸν Καλλιτεχνικὸν Σχολὴν.

Περὶ ὥραν ἐννάτην παρὰ δέκα λεπτά,
ἀνθρωπος ωρίμου ἥδη ἡλικίας, τὸ ὑψος
ἔχων ἐπαρχιώτου, τὸ πρόσωπον τιμίου
καὶ ἀκάκου ἀνθρώπου, εἰσῆρχετο εἰς τὸν
αὐλὴν τῆς Σχολῆς· τὸ σύνεσταλμένον αὐ-
τοῦ ἥδος καὶ τὸ ἀμφιβολὸν βάδισμα ικανῶς
ὑπεδείκνυον ὅτι δὲν ἦτο ἐκ τῶν θαμώνων
τοῦ τεμένοις τούτου τοῦ καλοῦ... καὶ τῶν
χονδροειδῶν ἀστείων.

Παρεκάλεσε νὰ ὑποδείξωσιν αὐτῷ τὸ
σπουδαστήριον τοῦ Ιερωνύμου.

Ἐκρουσε δειλῶς τὸν θύραν. Μετὰ λε-
πτῶν τινων πάροδον, καθ' ἀψιθυρισμοὶ
καὶ ὑπόκωφα βῆματα ἡκούοντο ἐκ τοῦ
σπουδαστήριου, φωνὴ σοβαρὴ ἀνέκραξεν:

Ἐμπρόσι! — ἄλλα μόδια διηδούει τὸν θύ-
ραν διὰ νὰ εἰσέλθῃ, κάδος πλήρης ὕδατος,
κομψῶς ἐν ισθροπίᾳ τοποθετημένος ἀ-
νωθεν αὐτῆς, κατέκλυσεν ἀπὸ κεφαλῆς
μέχρι ποδῶν, ὡς αἰλφίδιος ψυχρολουσία,
τὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπον, δύτις ἔμεινε
κεχυνός.

Ἄλλ' εἶχον ἥδη σπεύσει περὶ αὐτὸν οἱ
μαθηταὶ καὶ ὑποκριτικῶς ἐζήτουν μυρίας
συγγράμμας διὰ τὸ ἀπροσδόκητον λάθος,
λέγοντες δτι ἔξελον αὐτὸν διὰ τινα τῶν
συμμαθητῶν των, — πρᾶγμα ἐντελῶς ἀπί-
θανον, διότι εἶχον προσεκτικῶς παραπ-
ρήσον διὰ σχισμῆς τινος τῆς θύρας πρὶν
ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ νὰ εἰσέλθῃ· ἔπειτα,
ὅπως ἀποξηράνωσι τὰ διάδροχα ἐνδύμα-
τα τοῦ ἀτυχοῦς ἐπαρχιώτου, παρεκάλε-
σαν αὐτὸν νὰ ἔκβαλῃ τὸ ἐπανωφόριον καὶ
τὸ πανταλόνιον του.

Ο ἀνθρωπὸς ἔφερε κατ' ἀρχὰς δυσκο-
λίας τινας ἵνα ἀφαιρέσῃ τὸ δεύτερον τοῦτο
μέρος τοῦ ἴματισμοῦ του, ἀλλ' οὶ ζωγρά-
φοι διαβεβαιώσαντες αὐτὸν δτι ἦτο με-
ταξὺ καλλιτεχνῶν, οὶ δποῖοι εἶχον ἰδη
πολὺ χειρότερα μὴ ἔπειταντες ἀλ-
λως δποῖα τινα ἥσαν τὰ περὶ δην ἀλγος
χειρότερα, σαγκατένευσεν ἐπὶ τέλους
ὅπως μείνῃ μὲ τὸ ὑποκάμισον μόνον καὶ
τὸ ἐσωκάρδιον.

Ἐνῷ τὰ ἐνδύματα ἔξηραίνοντο παρά
τὸν θερμάστραν, ἔργασια ἡ δποῖα ἀπήτει
ικανὸν χρόνον, διότι εἰς τῶν μαθητῶν,
φοβούμενος μήπως ἀναφλεγῶσιν, ἔβρεχεν
αὐτὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, — διάφοροι
ἀπετείνοντο πρός τὸν ἀνθρώπον ἔρωτή-
σεις. Ἡτο θεῖος ἐνδὲ τῶν μαθητῶν τοῦ
σπουδαστήριου, διερχόμενος διὰ Ιαρισίων·

ἥλθε νὰ ἐπισκεψθῇ τὸν ἀνεψιόν του, ἐλ-
πιζων δτι θὰ εὑρισκεν αὐτὸν κατ' ἐκείνην
τὴν ὥραν ἐν τῷ σπουδαστήριῳ.

«Ο ἀνεψιός σας δὲν θὰ ἔλθῃ ἐνωρίτερον
ἀπὸ τὰς δέκα, ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἐπιμε-
λητῆς· ἔχει ἔνα πάθος τὸν δποῖον δὲν
ἀδήνει αὐτὸν νὰ ἔχει τὸν ἔνωρίτερον.

— Εἶνε ἀσθενής;

— «Οχι δά! τὸ πάθος αὐτὸν δὲν εἶνε
ἀσθενεια... εἶνε μία μοδίστρα.

— Καλὲ τὶ μοῦ λές!» εἶπεν ὁ θεῖος μη-
δὲν ἐννοῶν.

Οι μαθηταὶ ἐν τούτοις, οἱ δποῖοι εἶχον
συσδωματωθῆναι καὶ ἔφαινοντα καταχθόνων
τι σχέδιον μπχανόμενοι, ὑπέθαλπον τὸ
πῦρ τῆς ἐστίας εἰς βαθὺν τοιούτον ὥστε
ἡ θερμοκρασία τοῦ σπουδαστήριου καθι-
στατο ἀνυπόβορος.

«Τὶ ζέστη ποῦ κάμνει ἔδω! ἐψέλλισεν
ὁ δποῖος ἐπαρχιώτης, κρυώνετε κι' ἔχετε
τόση φωτιά;

— «Οχι, τὸ κάμνομεν διὰ τὸ μοντέλο.

— Μάλιστα, δι' ἐκείνον δὲν δποῖος θὰ πο-
ζάρῃ. Θά ἔχωμεν σύμερον τὸν Κον Που-
δῆν δὲ Σαδάν, μέλος τ.ο. Ινστιτούτου!

— Πῶς εἶπατε, παρακαλῶ; Ἐγὼ ἐνόμι-
ζα δτι αὐτοὶ εἶνε ἄνθρωποι οἱ δποῖοι πλη-
ρῶνονται καὶ...

Τὶ λέγετε! Εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Καλῶν
Τεχνῶν; ποτέ! Αἱ μεγαλείτεραι προσω-
πικότητες ἔρχονται δπως ἀπόθενται
διὰ τῶν χρωστήρων μας καὶ εἶνε τοῦτο
τοιούτη τιμὴ, ὥστε μόνον ἔχοντο πλα-
στικότητος καὶ ὑψίστης κοινωνικῆς θέ-
σεως δτομα δεχόμεθα. Ἰδού, παραδεί-
γματος χάριν. εἰς αὐτὸν ἔκει τὸ σχέδιον,
δεξιῶς, ἐκείνος δὲν δποῖος κάθεται καὶ κρα-
τεῖ τὸν πόδα του..

— Λοιπόν, λοιπόν;

— Εἶνε δὲ Κος Κωνστάντης, ὑπουργός.

— «Α μῆτρα!

— Καὶ ἐκείνος δὲν δάννατος, ἀριστερᾶ,
δὲν δποῖος ἔνεται...

— Αἱ, αἱ;

— Εἶνε δὲ Κος Κωνστάντης, πρόσεδρος τῆς Δη-
μητρατίας

— «Οχι δά!

— Εἶνε δπως σᾶς λέγω! — Εἶνε δμως πο-
λὺ διαδάρεστον νὰ ἔχῃ κανεὶς ως μοντέλο
αὶ τόσω μεγάλα ὑποκείμενα, διότι ποτὲ
δὲν ἔρχονται εἰς τὴν ωρίσμενην ὥραν...

Ἐπελάθετο δὲ αὐτοῦ ἔτερος μαθητῆς:
«Αὐτὸν εἶνε δλάθεια· νὰ, παραδείγματος
χάριν, ἔνα πρωτόνδημον...

— «Λ, δὲν δικαίως εἶχε τὸν καλωδύνην,,
εἶπε τρίτος τις, «μπορούσε νὰ μῆτρα
πολὺ μεγάλην ἐκδύλευσην.

— Εγώ;» ήρωτησεν δὲν ἐπαρχιώτης, ε-
νεσ

— Καὶ τῷστι εἶνε τόσον καλὰ καμωμέ-
νος! θαρρεῖ κανεὶς πῶς βλέπει Σιλεινόν.

— Σειρῆνα,» ἔσπευσε νὰ διορθώσῃ δ
θεῖος, κολακευθείς.

— «Οχι, κύριοι, εἶπεν δὲν πιμελητῆς,
«δχι, λησμονεῖτε δτι δ κύριος ἀπ' ἔδω,
δην καὶ ἐντιμώτατος ἀνθρώπος, δὲν κα-
τέχει ίσως θέσιν τινα...

— Πῶς γίνεται! δ θεῖος μαθητῶν τῆς
Σχολῆς μας! Ποια εἶνε ἡ κοινωνικὴ σας
θέσις, κύριε;

— Εμένα; ἐγώ, ἀγαπητοί μου κύριοι,
εἶμαι δημαρχος τοῦ Φονταμπύ-λε-
ζκούρχ.

— «Α! εἶσθε δημαρχος! — Μὰ τότε ἀ-
λλάζει τὸ πρᾶγμα· καὶ ἔτι ἔχετε τὸν κα-
λωδύνην, θὰ σᾶς παρακαλέσωμεν,— καθ'
δσον εἶνε καὶ ἀργά πλέον, ἄλλως δὲ καὶ
τὰ ἐνδύματα σας δὲν ἀπεστέγνωσαν. θὰ
σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ
ἐργασθῶμεν...

— Μήπως σᾶς ἐμποδίζω;

— «Οχι. δχι, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, νὰ
συνεργασθῶμεν

— Πῶς νὰ συνεργασθῶμεν;

— Αρκεῖ μόνον νὰ ἀφαιρέσουτε τὰ ὑπο-
λειπόμενα ἐκ τῶν ἐνδύματων σας..

— «Α, δχι... δλα κι' δλα!

— Ο Κος Κωνστάντης τὸ έκαμε πρὸς χάριν
μας...»

— Ο Κος Κωνστάντης;

— «Ἀμφιβάλλετε εἰς τοὺς λόγους μας;»

«Η συζήτησις ἐξηκολούθησε κατ' αὐτὸν
τὸν τρόπον ἐπὶ τινα λεπτά· πεισθεῖς καὶ
κολακευθείς ἐπὶ τέλους δ ἀγαθὸς ἐπαρ-
χιώτης, συνήνεσε νάποχωρισθῆ καὶ τὸν
ὑπολειπόμενων αὐτῷ ἐνδυμάτων.

Καθ' ἦν δμως στιγμὴν ἡτομάζετο νὰ
ἐκβάλῃ τὸ εκ φλανέλλας ἐσωκάρδιον καὶ
τὰ ὑποδύματα αὐτοῦ, κρούνεται ἰσχυρῶς
ἡ θύρα. Σπεύδας εἰς τὸν ζωγράφων ὑπα-
νούγει αὐτὴν.

— «Α! εἶσθε ύρεις κυρία Ιονδιέττα· δάμη!
Δάβετε τὸν κόπον νὰ εἰσέλθετε!» εἶπεν
δ ζωγράφος, μὴ ἀνοίγων ἐν τούτοις ἐν-
τελῶς, διότι οὐδεὶς ἀπολύτως εἰρίσκετο
δπισθεν τῆς θύρας.

— Μή, μή! γὰρ τὸν κόπον τοῦ Θεοῦ· ὁρίε-
ται δ απτήκης ἐπαρχιώτης, ἔχαλλος ἐπὶ
τῇ ιδέᾳ καὶ μόνη δτι θὰ εἰρεθῇ ἐνώπιον
κυρίας, φέρων τὸν στοιχειώδην τοῦτον
ἴματισμόν... «Κρύψετε με κάπου, καὶ
γρήγορα...»

— Ίδοιν, ἔδω, λέγει εἰς τὸν μαθητῶν,
ἀνοίγων μέγα κιβώτιον, εἰς τὸ βάθος τοῦ
δποίου διὰ τοῦ δποίου δπεριμμένα τεμάχια τινα
ὑφάσματος καὶ εντὸς τοῦ δποίου δίπτει
ταγέων καὶ τὰ διάδροχα ἔτι ἐνδύματα,
«εἰσέλθετε ἔδω μέσα διδ μίαν στιγμήν,
σᾶς ὑποσχόμεθα νὰ προσπάθησωμεν νὰ
φύγη μέρσως αὐτὴν δ κυρία.»

Ἐδέχθη δ δρόμων... «Οτε τέλος κατώρ-
θωσε νὰ εἰσέλθῃ στενοχωρούμενος καὶ ἀ-
σφικτιῶν, οἱ μαθηταὶ, θέσαντες τὸ κλεῖ-
θρον, ἀπόγγαγον τὸ κιβώτιον· μετ' ἀπει-
ρων προθυλάξεων καταβιβάσαντες αὐτὸν
εἰς τὸν δδὸν καὶ ἀποθέσαντες ἐνώπιον
οικίας τινος, ήνοιξαν τὸ κλεῖθρον, καὶ
μεταβάντες εἰς τὸ δπεναντί πεζοδρόμιον
ἀνέμενον τὸ ἀποβούσθμενον.

Ο δυστυχῆς ἀνθρώπος, οὐδὲν ἔξ δσων
σινέησαν ἐννοήσας, ἀνέμενε καρτερικῶς
δπως δλθωσιν πρὸς ἀπελευθέρωσίν του·
μετὰ πάροδον ἐνός τετάρτου τῆς ὥρας
ἀπωλέσας τὸν ὑπομονήν, ἀνύψωσεν ἐλα-

